

Szvatkó Anna

Kinetikus homok

Mozgó homok. Ez a szókapcsolat addig nem jelentett számomra semmi különösebbet, amíg a kezembe nem került a Kinetikus homok. Most azonban pontosan tudom, hogy ez az anyag a homokkal való bánás egy új fejezete, az ujjak közül finoman kipergő por helyett egy simulós, formálható, de mintegy önálló akarattal bíró, a mozgásainkat továbbgondoló matéria.

A gyermekekkel foglalkozó pszichológusok eszköztárában mindig is fontos helyet foglalt el a homokozó tálca a benne lévő homokkupaccal. Sok kisgyereknek segített a homokkal való játék olyan nehézségek megjelenítésében, amelyhez nem voltak meg a megfelelő szavaik, a kellő bátorságuk. A lapátolás, simítás, szórás, lapogatás – a kéz örömei – támogatták az ellazulásban, a világgal való barátságos kapcsolat felvételében. Persze a homok könnyen szétszóródott, összekente a szobát, kezet kellett mosni utána, sok baj is volt vele.

Nem így a kinetikus homokkal: kellemes tapintású, nem ragadós, nem szóródós, tiszta marad utána a kéz. De ami a legfőbb, ha kiengedem a kezemből, hihetetlen formagazdagságot produkálva továbbmozog – kinyílik, átalakul, más alakot ölt. Ha azonban határozott kézzel megregulázom, elegánsan formázhatóvá válik, és felveszi a kívánt alakot, lehet belőle formákat kiszúrni, rajzolni, írni a felületére, mintázni belőle.

Különleges kalandot jelent azoknak a gyerekeknek, akik számára a tapintási élmény nem kellemes, a szenzoros integrációs gondolkodás szerint ők tapintásosan hátrítók. Nem szeretik, ha hozzájuk érnek, nem viselik el a másoknak átlagos tapintásos ingereket, mint a ruhák címkéje tarkó alatt, az óraszíj a csuklón, szemüveg nyerge az orron, lánc a nyakban. Kamilla is ilyen gyerek, de amikor meglátta a kinetikus homokot, hosszú perceken át azt kérte, hogy én játsszak vele, ő csak nézi. Majd látszódott, hogy nem bír ellenállni, közel kell engedje magához ezt a csodát, és az arcán ugyan undorral, de hozzányúlt. Először csak éppen meglökdöste, de nem volt elégedett az eredménnyel, ezért kénytelen volt a markába venni és az ujjai közül kinyomni. Több mint fél órát játszott vele, és nagyon élvezte, az arcvonásai is megenyhültek. Komoly lépést tett előre abban, hogy egy eddig elzárt érzékleti csatornát használhatóvá tett, idegrendszeri működését tökéletesítette.

Vonzódnak ehhez a homokfajtához azok a gyerekek is, akik tartózkodóbbak, szorongásra hajlamosak. Nehezebben fejezik ki az érzéseiket szóban, viszont gyakorta láthatjuk, hogy a kezük „él” – örökösen matatnak, gyurkálnak, szöszmötölnek, vagy éppen gyötrik a szájukat, rágják a körmüket. Úgy tapasztaltam, hogy a mozgó homok az ő fantáziájukat és cselekvési vágyukat is beindítja. Jár a kezük, gyúrják, simítják, lyuggatják a homokot és közben képesek magukról, gondjaikról mesélni. Kifejezetten segítségükre van ez az anyag abban, hogy megnyugodjanak.

Szívesen ajánlom kipróbálásra minden kollégámnak és sok szülőnek is, de legfőképpen a gyerekeknek. Érdemes.